

nyera es varen repartir, llançats des del darrer pis, milers de fulls volants amb el títol "Us presentem el General Franco, el Gran Corruptor". Aquella matinada la política franquista engarjolava Jordi Pujol, Jaume Casajoana i el linotipista). Doncs bé, ara tenim aquest Casajoana al davant de Grand Tibidabo. No és una sortida brillant, a fe de Déu.

Però jo crec que els dies de Jaume Casajoana en el seu càrrec de president de Grand Tibidabo són comptats. Mirin: de moment el magistrat del Jutjat número 1 de Barcelona, Joaquín Aguirre, l'home que ha tret el son de Javier de la Rosa, ha prohibit la transacció amb l'argument po-

derosíssim que aquestes accions són embargades, a compte de la fiança imposada al vell amic de Mario Conde Conde. Per tant, dimarts aquest jutge donava l'ordre a Grand Tibidabo de no donar targetes d'assistència a la junta general que s'havia de celebrar divendres, dia 30 de juny. Quail, doncs, una més de les societats instrumentals de Javier de la Rosa, no podrà fer de cavall de Troia.

Però és que hi ha més. Del túnel del temps s'ha sentit la veu enrogallada d'Alfredo Sánchez Bella, antic ambaixador a la República Dominicana i a Itàlia, i ministre d'Informació i Turisme dels darrers governs de Franco (1969-1973), anun-

ciant la compra del paquet que significa el 12% del capital de GrandTibidabo i que ve de la venda del Banc de Santander a l'ex-ministre. El Banc de Santander tenia aquestes accions després d'haver executat un crèdit que amb pignoració de les accions havia atorgat a Javier de la Rosa. Tot indica que Alfredo Sánchez Bella en qüestió de poques setmanes pot esdevenir el nou president, en substitució de Jaume Casajoana. En els medis de l'actual consell d'administració diuen que si Sánchez Bella, membre de l'Opus Dei, agafa les regnes de la societat, la liquidarà.

En continuarem informant! **Fabià Estapé**

Itàlia, de camí a les urnes

A Itàlia les eleccions generals anticipades semblen inevitables. La batalla es lliurarà, probablement, a la tardor. Vicenç Lozano analitza l'enfrontament.

Un cop més en aquest país-laboratori de l'Europa convulsionada després de la caiguda del mur de Berlín, els contrincants seran la dreta i l'esquerra. Dos corrents ideològics i una dicotomia que molts donaven per morta i enterrada després de la "derrota del comunisme".

L'any passat la batalla entre els "dos clàssics" es va acabar amb la victòria de la coalició de dreta, dirigida per Silvio Berlusconi. L'esquerra va ser incapaç, durant la campanya, de demostrar que el canvi tan desitjat pels italians, després dels escàndols airejats per l'operació Mans Netes, no el podia fer de cap manera aquell home engominat i amb aires de predicador televisiu. El missatge que difonia que Berlusconi no era sinó una figura engreixada pel símbol de la corrupció -el seu amic i ex-líder socialista Bettino Craxi-, no va arribar amb força a l'electorat.

De totes maneres, la coalició de centre-dreta, un cop assolida la victòria, es va demostrar sobretot poc cohesionada i incapaç d'afrontar les seves contradiccions internes. La Lliga Nord d'Umberto Bossi -que ara fa costat a l'enemic-, va ser sempre un soci incòmode per al magnat de la televisió i acabà essent responsable de la seva caiguda.

Caigut Berlusconi del govern, els destins d'Itàlia es troben ara en mans d'un

Berlusconi. Vol recuperar el poder.

gabinet de tècnics encapçalats per un Lamberto Dini que difícilment pot afrontar els objectius que té marcats.

La victòria de Berlusconi als referèndums del diumenge 11 de juny introdueix un canvi important de previsions. La seva veu, que reclamava eleccions anticipades, era afeblida fins ara sobretot perquè el seu *holding* d'empreses Fininvest era investigat per casos de corrupció. El triomf de l'opció del "no" a modificar el sistema te-

levisiu privat, que ell controla pràcticament en règim de monopoli, li ha tornat a donar força. Berlusconi s'afirma com a polític en el discutit lideratge de la coalició de centre-dreta i com a empresari obté més garanties de no acabar a la presó.

Mentrestant, Dini prova de frenar la inflació, la constant fluctuació de la lira, de reformar les pensions i d'aprovar uns pressupostos basats en la contenció de la despesa. El president de la República, Oscar Luigi Scalfaro, que té a les mans la potestat constitucional de convocar els comicis, dubta i mira que Dini pugui acabar la feina abans de dissoldre les cambres.

Berlusconi té pressa perquè, d'una banda, ha de guanyar la cursa als jutges que l'assetgen i, d'una altra, encara pot utilitzar amb èxit -com ha fet en la campanya dels referèndums- l'arma poderosa dels seus canals de televisió per intentar de recuperar el palau Chigi. Els seus socis neofeixistes de l'Aliança Nacional de Gianfranco Fini i totes les altres petites forces de centre-dreta tampoc no veuen amb mals ulls que les eleccions s'anticipin.

A l'altre costat, a la coalició de centre-esquerra, la cursa és sobretot contra el temps, i no hi ha pressa. El líder del PDS (ex-comunistes), Massimo d'Alema, voldria que Dini pogués també acabar la feina i sobretot desitjaria la reforma electoral per afrontar amb més garanties la campanya. Els seus socis, la Lliga Nord, els

populars (ex-democristians), els verds, i probablement els comunistes més radicals, tenen més a perdre que a no guanyar a les urnes, si observem els últims resultats de les municipals i regionals. Aquests progressistes ja han triat el seu nou líder, un professor de Bolonya, Romano Prodi, que aquests dies s'esforça a recórrer el país de punta a punta per fer-se conèixer. Necessiten temps. Ara el duel entre Ber-

lusconi i Prodi és encara molt desigual en favor del primer, més astut en el control de les lleis de l'espectacle electoral.

La dificultat de pactar les reformes, amb uns sindicats afeblits pels referèndums (els han tallat el finançament directe per cotització obligatòria de tots els treballadors), fan que topin amb un escull més. Un govern Dini-bis, amb un suport parlamentari més ampli, és gairebé impossible

i tot anuncia, doncs, unes eleccions anticipades. Un cop més, el país es dividirà en dues meitats i, tot i l'avenç dels progressistes que auguren les previsions, ningú no descarta que l'efecte d'un Berlusconi que es presenta com a víctima dels ex-comunistes i de la justícia torni a proclamar-se –gràcies a les urnes– Cèsar d'una Roma que ell somnia com un film de Cecile B. de Mille.

Vicenç Lozano

El 'conte del mercenari'

El GAL començava a funcionar amb el segrest de Lasa i Zabala. Xavier Vinader creu que el Govern espanyol tindrà difícil d'explicar qui pagava i d'on ho treia.

José Antonio Lasa i José Ignacio Zabala, dos refugiats bascos a França, van ser raptats una nit d'octubre de 1983 en un carrer de Baiona. Lasa i Zabala no eren militants importants d'ETA. Al contrari. Eren tan sols dos activistes de base, dos nois de Tolosa que van decidir travessar la frontera després d'una temptativa d'atracament frustrada a la Caixa d'Estalvis del centre del seu poble. En els cercles de refugiats tampoc no eren elements claus, anaven més per la gatzara que per la discussió política. Però un bon dia van ajudar a transportar els mobles a Mikel Goikoetxea, Txapela, al seu nou domicili.

Txapela havia estat el responsable del Comando Goierri-costa durant temps i era un dels membres d'ETA-militar més buscats per la policia espanyola. Ell ho sabia perfectament i prenia totes les precaucions possibles. Canviava de domicili amb freqüència i es mantenia alerta en tots els seus desplaçaments. Però no li va servir de res: dos mesos després del segrest de Lasa i Zabala, dos pistolers a sou del GAL l'esperaven amagats a prop de casa seva i el van assassinar d'un tret al cap amb l'ajut d'una carrabina amb mira telescòpica. La policia francesa no va esbrinar mai l'entrellat del tema, però la majoria de refugiats bascos pensaven que si els autors de l'atemptat puntual a Txapela tenien informacions tan precises sobre ell era perquè els les havien tret prè-

viament a Lasa i Zabala per mitjà de la tortura. Els haurien segrestat exactament per això.

Fa pocs mesos, quan els cossos de Lasa i Zabala van ser identificats Bussot (l'Alacantí), on havien aparegut en un forat al

ponsabilitat de l'assassinat de Lasa i Zabala a l'acció de mercenaris que treballarien d'acord amb alguns guàrdies civils incontrolats. I aquí tots frescos. A més, donada la circumstància que alguns personatges claus d'aquest món ja són morts,

RAFA GIL

Violència. El conflicte basc no troba la seua solució.

camp, l'enrenou va ser fort. La sospita del que havia passat es materialitzava de cop i volta. A partir d'aquell moment ningú podia tancar els ulls per més temps. El ministre d'Interior i Justícia va declarar que es posarien tots el mitjans per arribar fins al final d'aquest assumpte.

Ha passat el temps, Lasa i Zabala acaben de ser enterrats –pràcticament a clatellots, com els van raptar– a la terra on van néixer, i encara no sabem res dels seus assassins. Però, a pesar del silenci oficial, tot apunta que la tesi dels investigadors del Ministeri de l'Interior adjudica la res-

com és el cas del *pied-noir* Jean Pierre Cherid –a qui va explotar una bomba als nassos quan la col·locava en el cotxe d'un refugiat–, o de l'ex-legionari Pedro Sánchez, vinculat al segrest de Segundo Marey i mort aparentment de càncer a la presó de Bordeus on esperava judici, encolomar-los la principal responsabilitat de l'assassinat dels dos nois de Tolosa sembla fàcil.

La història de la "guerra bruta" contra ETA és plena de mercenaris de tots colors. Però cap d'ells era un espontani o un incontrolat que funcionava al seu aire. Darrere totes les seves accions hi havia sempre

la mà de la Policia, la Guàrdia Civil o els serveis d'intel·ligència. Una mà que planificava per endavant, ordenava en el seu moment i pagava després. L'ex-policia José Amedo, també ho va dir en entrevista. "No li doneu voltes, de GAL només n'hi ha un". És clar que ara pots ser, al Ministeri d'Interior els interessa dir que també hi havia el "GAL verd", o d'altres. Però diguin el que diguin, a l'últim el que tindran d'explicar és que tot això no es pagava de la mateixa caixa. La dels fons reservats. I aquesta, mirin-s'ho com s'ho mirin, només té un amo. **Xavier Vinader**